

Sted. Jeg har derfor ikke paa dette Punkt villet disjuntiere fra de øvrige Medlemmer af Udvalget og vil trøste mig med, at der efter Udvalgets Endringsforslag dog skal finde nogen Fredningstid Sted. — Jeg skal foreløbig indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Halsle: Den ærede Ordfører udtalte, at Kommissionen har ønsket at have en Definition paa det danske Søterritorium. Jeg tillader mig i den Anledning at henvende et Spørgsmaal til den ærede Minister, om der i de senere Aar er foretaget Noget for at faae en Bestemmelse om, hvor det danske Søterritorium ender. I de Forhandlinger, der fandt Sted i Samlingen 1871—72 i Anledning af den Lov, som udfom den 9de Marts 1872 om Bundslæbevaad, blev det oplyst, at der ikke egentlig var nogen Bestemmelse i saa Henseende. Der skulde have været en gammel Regel, som sagde, at saa langt en Kanonkugle kunde naae fra Land, er Søterritoriet Landets. Men der blev ogsaa sagt, at denne Bestemmelse skulde være fra den Tid, da Kanonerne kun skød 3000 Alen. Der blev fremdeles oplyst, at ved Island var der i Anledning af de franske Fiskeres formentlige Indgrib i de danske Fiskeres Rettigheder sluttet en Forening med Frankrig, hvorved det blev bestemt, at $\frac{3}{4}$ Mil ud fra Island skulde det danske Søterritorium naae. Naar der skal gives en Lov om Havfiskeri, anser jeg det for at være af yderste Vigtighed, at man veed, hvor det danske Søterritorium ender, hvor det Territorium er, hvortom der lovgives. Jeg skal blot anføre, at det ved Bundslæbegarnsfiskeri skal være Tilfældet, at de fremmede Fiskere samles en 3 Mil ude fra Kysten og gaar ind mod Land. Den, der skal have Kontrol, maa dog vide, hvor man kan sige, at det danske Søterritorium begynder, og der har han Ret til at forbyde fremmede Fiskere at komme med de Redskaber lige saa vel som de danske Fiskere. I det Hele taget er det, tror jeg, naar der gives Indskrænkninger i Fiskeriet, af yderste Vigtighed, at man veed, hvor langt Indskrænkningerne rækker, veed, om det er muligt for Fiskerne at drive Havfiskeri udenfor Territoriet, saaledes at Bestemmelserne mod Havfiskeri ikke ere til nogen væsentlig Gavn. Jeg skulde derfor anse det for meget ønskeligt om det maatte lykkes den ærede Minister at kunne faae Forhandlinger i Gang om det danske Søterritoriums Grændser, og at det kunde blive bekendtgjort, hvor dette begynder. — For Øvrigt har det gjort mig ondt at se, at Drivvaadene i Lovforslagets § 5 saa afgjort forbydes, og jeg

maa tillige beklage, at det samlede Udvalg har været enig deri, saa at der neppe er Haab om, at Landstinget vil forkaeste denne Paragraf. Som bekendt ere Drivvaad egentlig først komne i Brug efter Opfordring og Veiledning af en tidligere Konsulent for Regjeringen. Man havde raadet til at anskaffe disse Drivvaad og drive Havfiskeriet med dem. Der var en hel Del Fiskere, især omkring Lillebelt, der efterhaanden gik ind derpaa, uagtet det er kostbare Redskaber, og det har efter deres Sigende viist sig, at de med disse Vaad fik langt større Udbytte, end de tidligere havde faaet, og tillige at deres Udbytte Aar for Aar blev bedre og bedre, medens man har paaastaet, at Drivvaadet skulde ødelægge Fiskeriet og altsaa medføre, at Udbyttet blev ringere. Denne Fiskemaade blev sanktioneret af Lovgivningsmagten i 1872 ved den Lov, som den ærede Ordfører før nævnte, Lov af 9de Marts 1872. I den blev kun nedlagt Forbud mod en bestemt Slags Bundslæbevaad, de saakaldte Travls, som slæbe langs Bunden og ere forsynede og betyngede med tunge Sernstænger og Sernstættinger. Derimod bleve de andre Drivvaad tilladte, idet kun det nævnte ene Slags Vaad blev forbudt. Det forekommer mig derfor, at der skal meget overveieende Grunde til nu at forbyde, hvad der for ikke mere end fire Aar siden er blevet sanktioneret af Lovgivningsmagten, med mindre der maatte have viist sig særdeles skadelige Følger af dette Fiskeri. Jeg tror, at Bevistet derfor størter. Jeg tror ikke, at det tiltrækkelig er godtgjort, at Fiskeynglen og Fiskeængden i Virkeligheden er aftagen paa Grund af dette Drivvaadsfiskeri, i det Mindste paaftaa Fiskerne, at det ikke er Tilfældet. Nu kan man nok sige, at det er naturligt, at Fiskerne ville beholde disse Redskaber; men Fiskernes Paaastand gaar ud paa, at det jo er deres Næringsvei at være Fiskere, og at de, dersom de ødelægge Fiskeriet, med det Samme ødelægge deres egen Næringsvei. De paaberaabe sig ogsaa, at ikke alene ere de Fiskere, men deres Sønner ere ogsaa oplærte til Fiskeriet, og altsaa have de i det Dieblis, de med deres Redskaber ødelægge Fiskebestanden i de danske Farvande, og saa ødelagt den Næringsvei, som deres Børn skulle leve af. Hvad der har bestyrket mig i at tiltræde den Anskuelse, som Fiskerne have udtalt, er ogsaa, at jeg har faaet i Hænde en Synsforretning af 25de Juli 1873 af 3 Mænd, som vare udmeldte af Vinds Herreds Ret og Middelfart Bythings Ret for at bedømme, hvorledes Forholdene vare ved Fiskeriet med Drivvaad. De have deltaget i en Fisketur, og det Resultat, de kom til med